

▲ Jemima op papa's schoot

Papa Daniel:

“Heel wat mensen hebben het moeilijk om Jemima te aanvaarden zoals ze is. Wij geven ze dezelfde kansen als haar zussen en broer. Ze gaat overal mee naartoe. We willen de buitenwereld tonen hoe graag wij haar zien, dan zal de buitenwereld uiteindelijk ook wel leren om van haar te houden.”

“Toen we te horen kregen dat Jemima het syndroom van Down had, hebben we meteen beslist om haar op dezelfde manier te behandelen als haar broer en zussen. Dat stond voor ons buiten kijf.”

“We stuurden haar dus ook naar school, zoals de anderen. Maar in de gewone school lukte het niet. Ze voelde zich er niet thuis en werd gepest. Daarom schreven we haar in op de *Ecole de Vie*. Daar voelt ze zich super.”

- Op zaterdag is ze een donderwolk -

“Iedere ochtend springt ze enthousiast uit bed om naar school te gaan. Behalve op zaterdagochtend. Want als we haar vertellen dat het voor haar die dag geen school is, verandert Jemima in een echte donderwolk!”

“Het is niet evident om de

schoolkosten voor onze zes kinderen te betalen. Ik ben een motobestuurder en vervoer goederen van zonsopgang tot zonsondergang. Ik verdien niet veel, en werk daarom lange dagen om alles rond te krijgen. Onze oudste dochter kunnen we voorlopig niet laten verder studeren op de universiteit, want daar hebben we het geld niet voor.”

“Mensen vragen me vaak waarom

we Jemima dan wel naar school laten gaan. Want in hun ogen zal ze later toch nooit iets nuttigs kunnen doen. Dan zeg ik hen heel duidelijk: “Ik wil geen van mijn kinderen discrimineren.” En als ik zie welke stappen Jemima heeft kunnen zetten in de *Ecole de Vie* in het afgelopen jaar, dan bevestigt dit alleen maar dat we de goede keuze hebben gemaakt. Hoe moeilijk we het financieel soms ook hebben.”

Prémisse, zus van Jemima (20 jaar):

“Met Jemima erbij is er altijd een leuke sfeer in huis. Ze brengt ons heel vaak aan het lachen. Ze is echt een geschenk van God voor ons gezin. Zonder Jemima was ons gezin niet volledig.”

- Dit snijdt door merg en been -

“Voor mij is Jemima gewoon mij zus. Maar anderen zien dit niet zo. Als ik met haar op stap ben, en ze roepen haar “debiel” of “idiot” toe, dan snijdt dit bij mij door merg en

been. Jemima kent deze woorden ondertussen, ze kwetsen haar en ze begint dan vaak stilletjes te huilen. Ik heb het daar heel moeilijk mee.”

“Tegelijk beseft ik dat je het die mensen ook niet echt kan verwijten. Ze zijn onwetend. Niemand heeft hen ooit verteld over het downsyndroom en over de talenten die deze kinderen hebben. Ik kan dus niet echt boos zijn op hen.”

“Maar de mentaliteit moet natuurlijk wel veranderen. We moeten hen laten inzien dat we deze kinderen moeten aanmoedigen om het

beste in zichzelf naar boven te laten komen. We moeten hen stimuleren en valoriseren in plaats van te ontmoedigen en stigmatiseren. De *Ecole de Vie* doet heel grote inspanningen om mensen zich daarvan bewust te maken. Ik hoop dat ook onze scholen en de overheid daar in de toekomst werk van willen maken.”

